

Златко Енев

е автор на седем
книги и издател на
Либерален преглед.

Трилогията му за деца и възрастни
Червенокоска е преведена
на няколко езика, между
които и китайски.
Живее в Берлин от 1990 г.

Дияна Нанева

е млада илюстра-
торка и комикс-
художничка.

Родена е във Варна. Авторка е на
Инструментарииум за призраци и
Сезон за бягство. Илюстраторка е на
юбилейното издание на
Ян Бибиан.

Едва завърнала се от магическата Гора на призраците, Ане, която всички наричат Червенокоска, отново е принудена да се върне обратно. Злият бобър Хайно е превърнал гората в огромен парк за развлечения, в който всички събития от първата книга се представят по изопачен, лъжлив начин. Нещо повече - сега цялата Гора е под властта на Хайно и старите приятели на Ането се намират в сериозна опасност.

С помощта на винаги вярната Раничка и някои нови, неочаквани съюзници, червенокосото момиче започва неравна и много опасна борба срещу Хайно и неговата армия от паяци. Пред очите ни се разгръща вълнуваща картина на сложни и заплетени приключения, които завършват с изненадваща, вълшебна развръзка.

2

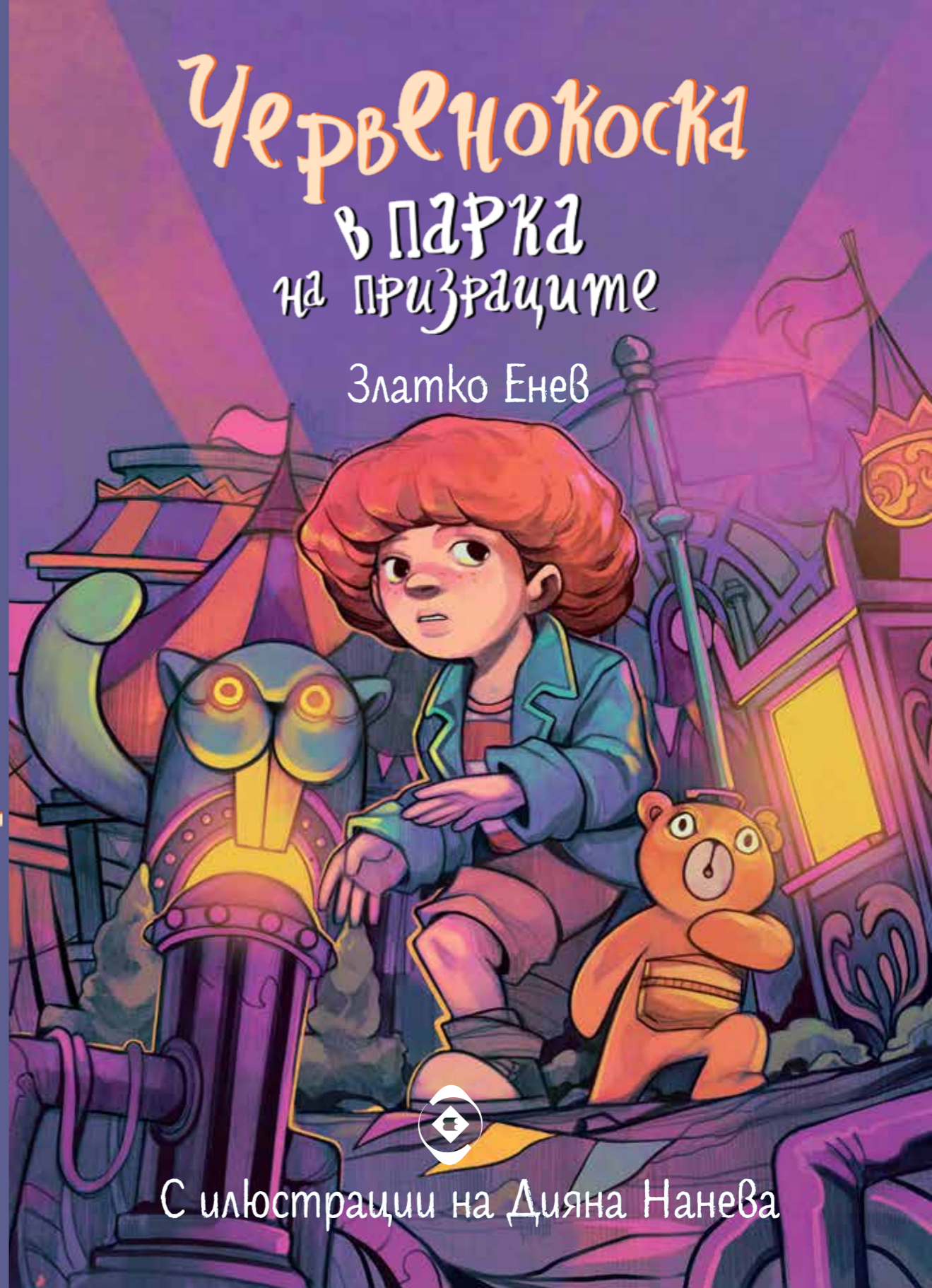
Червенокоска в парка на призраците

Златко
Енев

Червенокоска в парка на призраците

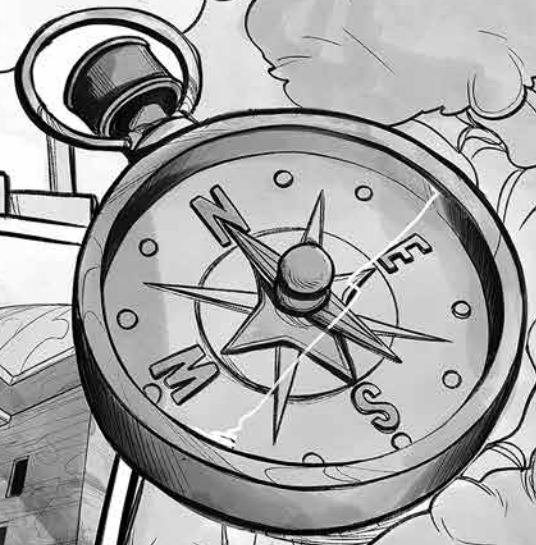
Златко Енев

С илюстрации на Дияна Нанева

ДИНОПАРК

ОНТАР

ЦИТАДЕЛА

КЪЩА НА ПРИЗРАЦИТЕ

ВОДЕНИЧКА

ПОЛЯНА НА СВРАКИТЕ

ЦИРК

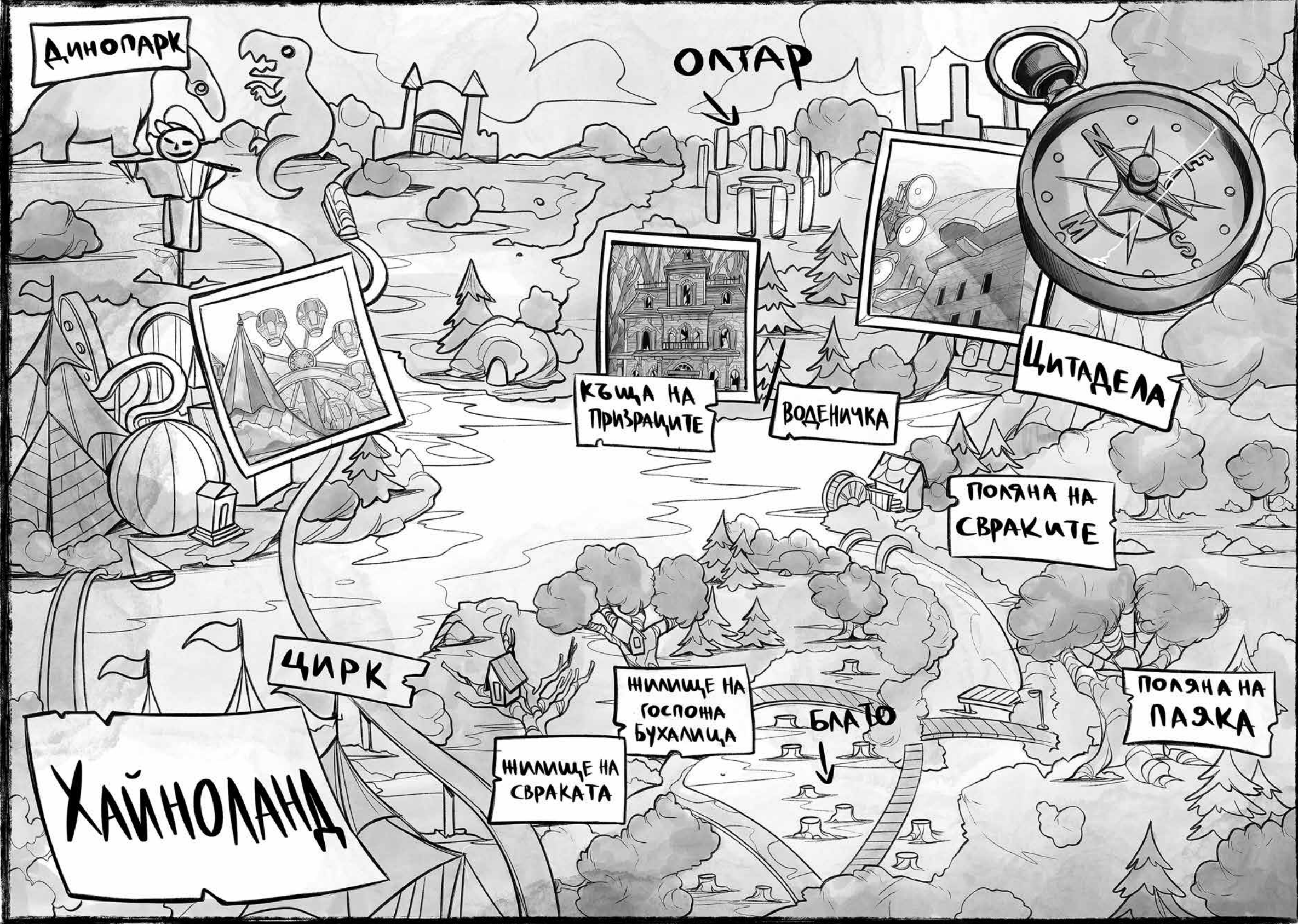
НИЛИЩЕ НА ГОСПОНА БУХАЛИЦА

НИЛИЩЕ НА СВРАКАТА

БЛАГО

ПОЛЯНА НА ПАЗКА

ХАЙНОЛАНД

Златко Енев

Червенокоска в Парка на Призраците

С илюстрации на Дияна Нанева

Екстаз
2023

Тази книга е прототипно издание на романа *Червенокоска в парка на призраците* от Златко Енев и е предназначена единствено за представяне пред издатели и литературни агенти. Копия от прототипното издание не могат да бъдат използвани за каквито и да било комерсиални цели или разпространявани без писменото съгласие на автора.

Златко Енев

Червенокоска в Парка на Призраците

© Златко Енев, автор

© Дияна Нанева, художник

Берлин, 2023

Изданието се осъществява под етикета на фиктивното издателство „Екстаз“, използван единствено с естетически цели.

С илюстрации на Дияна Нанева

На Нерод

Отново и...
разбира се!

Съдържание

Глава първа:	
Гласът отникъде	7
Глава втора:	
Пари убивам магия.....	18
Глава трета:	
Паркът	23
Глава четвърта:	
Великата борба	31
Глава пета:	
Какво се случи в гората	41
Глава шеста:	
Бягство от острова	51
Глава седма:	
На дъното	65
Глава осма:	
Царски прием	75
Глава девета:	
Облогът	88
Глава десета:	
Мачът	102
Глава единадесета:	
Троянският шаран.....	115
Глава дванадесета:	
По старите места	127
Глава тринадесета:	
Отколешни познати	140
Глава четиринадесета:	
Цитаделата.....	153

Глава петнадесета:	
Мравките	167
Глава шестнадесета:	
Разговор на ниско ниво	176
Глава седемнадесета:	
Бен	189
Глава осемнадесета:	
Винаги в крак с времето	201
Глава деветнадесета:	
Избавление	213
Глава двадесета:	
Схватката	234
Глава двадесет и първа:	
Неочаквана помощ	246
Глава двадесет и втора:	
За Хайно — само най-доброто	258
Глава двадесет и трета:	
Разплата	276
Глава двадесет и четвърта:	
Повторението е майка на знанието	289
Глава двадесет и пета:	
Двойни образи	302

Глава първа: Гласът отникъде

Ама че работа! Само до преди половин час времето беше чудесно, а сега, сякаш отникъде, се пръкнаха гъсти тъмни облаци, които започнаха да покриват небето със застрашителна бързина. Напорът на вятъра се усилваше все повече и повече. Дърветата и храстите в градината се огъваха и проскърцваха мъчително, а по улицата се носеха пъстри облаци от прах, стари вестници и пластмасови сладоледени кофички. С намръщени вежди и устни, свити в привичния ѝ упорит маниер, червенокосото Ане се опитваше да продължи работата по колибата, но вече беше ясно, че скоро ще трябва да се откаже.

— Тая колиба май няма да стане готова преди да се пенсионирам! — промърмори тя ядосано, после набързо събра разпилените по тревата инструменти и хукна към къщи, преследвана от първите дъждовни капки.

Тъкмо навреме! Вятърът вече бе започнал да хвърля цели шепи вода през отворения прозорец и сигурно хубаво щеше да намокри рисунките ѝ ако не беше се прибрала бързо. Навън се оформяше истинска лятна буря, яростна и шумна. Светлият слънчев ден бе изчезнал за броени минути, през прозореца сега се виждаше само сива дъждовна пелена, прорязвана от назъбените мечове на светкавиците. Ането светна малката лампа на работната маса и започна да се приготвя за рисуване.

Изминал бе около месец откак се бе върнала от Гората на призраците — омагьосаната страна, в която бе попаднала след като се опита да счупи играта, която ѝ бе подарил тайнственият господин Нерод Лапцев. Спомените за невероятните приключения, които бе преживяла там, все още не я оставяха на мира нито за миг. И, тъй като не се съмняваше, че ако започне да разказва, никой няма да ѝ повярва, а може би дори ще си навлече неприятности, тя бе започнала да рисува.

На масата ѝ вече лежаха купища рисунки, едни от други по-пъстри и фантастични: поляната на паяка, воденичката на дядо Таралежко, хралупата на госпожа Бухалица, мравунякът, къщата на призраците... Мама, която беше направо поразена от внезапния творчески изблик на дъщеря си, веднага бе предложила да я изпрати на уроци по рисуване, но Червенокоска само бе изсумтяла сърдито. Уроци, дрън, дрън! Това, което ѝ беше нужно, нещото, за което тя не преставаше да мечтае нито денем, нито нощем, бе да се върне обратно, да срещне отново любимите си приятели, та ако ще и само за час-два. Какво ли правят сега Чарко и Бу? А елфите? Дали Бъз мухата все така си умира за мед? Ех, ако можеше да ги види поне за момент ...

Тя изпъшка с досада и погледна към закачалката, на която висеше старата ѝ раничка във формата на мече, направено от мъхест плат. Не, нито следа от живот... Раничката, най-добрата ѝ приятелка в Гората на призраците, вярната спътница, която неведнъж я бе спасявала в трудни положения, беше се превърнала в най-обикновен предмет след като отново се завърнаха в къщи. Ането все още не можеше да се примири с огромната загуба. Животът без приятелството и съветите на раничката ѝ се струваше тъй скучен, че тя все още си поплакваше когато беше сигурна, че никой не може да я види. Ах, какво ли не би дала за да може само веднъж да поговори с нея отново!

По дяволите! Тя подтисна мрачните мисли и се наведе над рисунката. Този път се бе заела да рисува самия Нерод Лапцев — така както беше го запомнила от оная последна нощ, в която ѝ се наложи да се пребори с бобъра Хайно и неговите бандити-паяци. Вече беше оформила костеливата, но яка старческа фигура, оставаше ѝ само да довърши детайлите по олтара и огъня на вечната промяна. Мама сигурно отново щеше да я погледне с оная неразбиращ поглед, който така я дразнеше, а после пак щеше да разпитва откъде Ането си измисля всички тия невероятни картини. Добре, че тя не обичаше да чете „детски книги“ и Червенокоска всеки път се измъкваше с обяснението, че това са сцени от „Хари Потър“ или „Властелинът на пръстените“.

Междувременно бурята беше се превърнала в истински порой. Гръмотевиците кънтяха с такава мощ, че прозорците дрънчаха. Мама, каквато си е пъзла, сигурно всеки момент ще дотича за да види дали всичко е наред.

Сякаш прочела мислите ѝ, Мама се показа на вратата.

— Нали не те е страх, миличко? Това е само лятна буря, ще погърми малко и скоро ще премине, ти да не се притесниш?

Ането изсумтя презрително. Да се страхува от една буря? Само това оставаше. Ако мама я беше видяла през оная нощ, сама в тъмното срещу цялата банда, сигурно нямаше да задава такива въпроси.

— Не се безпокой, мамо — отвърна тя през рамо — Аз си рисувам тук, нали виждаш.

— Добре, добре. Да ти направя ли салата за вечеря или предпочитай филия с масло?

— Още не съм гладна. После ще ти се обадя, като огладнея.

— Добре, аз продължавам да работя. Ако ти потрябвам, обади се.

Уф, най-последно... Червенокоска започна да рисува с точни и уверени движения. Ето, вече се появиха очертанятия на олтара, изграден от груби, неодялани камъни. Сега идва ред на огъня, който осветява всичко с призрачна синьо-зелена светлина. Остава само да нарисува паяците, препречили всички изходи от олтара и огромната сянка на бобъра Хайно, хищно надвесен над малкото червенокосо момиче ...

— А-ане, помощ! — дочу се току до ухото ѝ хрипящ глас, пронизан от напрежение и болка — Не мога да се измъкна оттук! Помогни ми! Ане!

Червенокоска здравата се стресна. От уплаха така подскочи, че размаза почти готовата рисунка. С един ритник отхвърли назад стола, сграбчи от масата голямата ножица и се заоглежда диво, готова да се защитава. Луничките ярко се открояваха на побледнялото ѝ от страх лице.

В стаята обаче нямаше никого освен нея. Тя постоя неподвижно, докато ударите на сърцето ѝ малко се поуспокоиха, после направи няколко дебнещи крачки насам-натам. Беше сигурна, че не ѝ се е причуло, пък и не за първи път чуваше гласове, идващи от нищото. Но досега беше вярвала, че подобни неща се случват само в Гората на призраците, никога не беше допускала, че и тук, в нормалния свят, могат да я споходят необясними явления.

Кра-а-ах! Гръмотевицата разтърси цялата къща, чу се как мама уплашено изпищя в съседната стая. В същата секунда лампите угаснаха. Ането забрави всичко и презглава се хвърли в коридора. В полумрака здравата се сблъска с Мама, която също беше се спуснала към нея. Двете се вкопчиха в крепка прегръдка и, една от друга по-упла-

шени, започнаха да си нашепват окуражителни думи. Измина доста време преди да се успокоят и да се осмелят да огледат електрическото табло. Слава богу, там всичко беше наред и след като мама прещрака няколко бушона, лампите отново светнаха. Междувременно бурята беше започнала да утихва и страхът полека-лека ги напусна.

Въпреки това обаче Мама настояваше тази нощ Ането да спи при нея. Червенокоска се съгласи с мълчалива благодарност, защото и сама се чувстваше доста обезпокоена от странните събития. Разбира се, и през ум не ѝ мина да разказва на Мама за тайнствения глас, но мисълта да спи сама след един толкова необичаен ден ѝ беше повече от неприятна. Похапна набързо няколко залька, разгледа една комикс-книжка, колкото да не покаже, че е уплашена, а след това с благодарност се гушна до мама и се унесе начаса. Странни сънища я преследваха цяла нощ, огромни космати фигури на тънки крака

току профучаваха покрай нея и изчезваха, преди да е успяла да ги разгледа добре. Най-после, след дълго въртене и подскачане, тя успя да заспи дълбоко, но на сутринта се събуди със странното усещане, че нещо тук се е променило, и то не на добре. Мама, която вече пиеше кафе в трапезарията, разсеяно я поздрави и отново се съсредоточи в сутрешния вестник. Червенокоска унило повлече крака към банята, набързо се изми и вече се канеше отново да се върне в кухнята, когато изведнъж я сграбчи недобро предчувствие и тя изтича в стаята си на горния етаж.

На пръв поглед тук нищо не беше се променило. Стаята на Ането, макар и по-малко разхвърляна от преди месец, все още си беше място, което мама наричаше „царството на творческия хаос“, а това означаваше, че само Червенокоска е в състояние да намери нещо в нея. Разбира се, малката палавница не се смущаваше ни най-малко от това — поне в нормалните дни, но днес всичко ѝ изглеждаше някак странно променено, така че тя мрачно се зае да подрежда разхвърляните играчки.

Погледът ѝ падна върху най-горния рафт... и застина... Рафтът беше празен. Секунда или две тя постоя като вкаменена, после се втурна през глава надолу по стълбището, ревейки с цяло гърло:

— Мамо, мамо!

— Какво става, какво се е случило? — Побеляла като платно, Мама се втурна насреща ѝ откъм кухнята.

— Играчките ми са изчезнали! Играчките, които... поправих.

Без малко да каже „спасих в гората“, толкова беше развълнувана. За миг пред очите ѝ отново се заредиха страшни сцени... Но това вече беше минало, за щастие онази история беше приключила щастливо, макар и след многобройни изпитания ...

— Изкара ми ума, детенце! Вече си мислех, че къщата гори. Няма ли най-после да се научиш да различаваш важните неща от дреболиите? Скоро ще станеш на десет години, а още се държиш като малко момиче!

— Мамо, сигурна ли си, че не си ги преместила някъде? — отвърна Ането, без да обръща внимание на хапливия тон — Много е важно, моля те, опитай се добре да си припомниш!

— Разбира се, че съм сигурна. Нали отдавна сме се разбрали, че ти сама се грижиш за стаята си. Ако нещо ми потривава от там, винаги питам, преди да го взема... за разлика от теб, например.

— Е, хубава работа — продължи Мама, като видя как очите на Ането се наляха със сълзи и тя седна на стъпалата, напълно отчаяна — Да не би за първи път да ти изчезва нещо? Сигурно си ги забутала някъде, след ден-два ще изскочнат сами от някое потайно място. Да не си ги забравила навън в колибата?

Ането седеше и я гледаше с невиждащи очи. Играчките бяха изчезнали! Ето защо цяла сутрин я измъчваше усещането за нещо нередно, за някакво непоправимо нещастие. Това значи било... Макар и все още да не разбираше какво се крие зад тази загуба, тя вече беше уверена, че това не е случайно. Какво да прави сега? Към кого да се обърне, кого да моли за помощ? Ако дори само се опита да обясни на мама за какво става дума, тя сигурно ще я помисли за побъркана... Ането преглъщаше сълзите си и се опитваше да отблъсне отчаянието, което се напъваше да я премаже.

Мама я изглежда изпитателно.

— Ела, ела да потърсим заедно — каза тя загрижено. Очевидно бе почувствала, че зад покрусата на Ането се крие нещо повече от детска прищявка — Не може да са изчезнали така просто, къде ще отидат?

Двете претърсиха всяко ъгълче на детската стая, не оставиха чекмедже непреровено, но това не промени нищо. Играчките наистина бяха изчезнали и, както изглеждаше, нищо не бе в състояние да промени този печален факт. Отначало Мама не можеше да приеме случилото се на сериозно и все настояваше, че Ането сигурно ще ги открие след някой и друг ден, но след като претърсиха всяко възможно кътче недоверието ѝ се замени от обърканост, а след това даже от сериозно раздразнение. И, веднъж решила, че през нощта в къщата наистина са идвали крадци, тя започна да настоява да повикат полицията. Червеноска успя да я убеди, че това няма смисъл едва след като я попита как смята да обясни факта, че точно някакви стари детски играчки са привлекли вниманието на крадците. Тук вече Мама се засрами не на шега и, за да прикрие объркването си, веднага отиде да работи. Ането пък, която и без това искаше единствено да бъде оставена насаме, не се разсърди ни най-малко. Макар и сама да не разбираше нищо, тя не можеше да се раздели с усещането, че случилото се има някаква връзка с Гората на призраците. А, ако това наистина беше вярно, Мама не можеше да помогне с нищо, това беше единственото ясно нещо в цялата работа.

Тя приседна на леглото си, сграбчи глава в ръце и напрегнато започна да обмисля. Ако страхът ѝ не е напразен, то на всяка цена трябва да потърси контакт с господин Нерод Лапцев. Само той би могъл да ѝ помогне в това объркано положение. Но как да го стори? При последната им среща старият вълшебник бе обяснил недвусмислено, че няма намерение да поддържа връзката помежду им, дори бе казал, че се надява никога повече да не се срещнат! Не че ѝ беше сърдит, нищо подобно. Напротив, даже ѝ беше много благодарен, защото именно нейната намеса отново бе превърнала Гората на призраците в светло и спокойно място... Но, както бе станало ясно от думите му, вълшебният свят на гората се нуждаеше от посетители само в случай, че там нещо не беше наред, а, слава богу, тия времена бяха отминали...

И все пак! От вчера насам се бяха случили твърде много неща, които се нуждаеха от обяснение. Без помощта на вълшебника тя едва ли би се оправила в тая бъркотия. Ще трябва значи да пренебрегне указанията му и сама да намери начин да се свърже с него.

Но как? Тя се огледа безпомощно. Откъде да започне? Ех, ако само раничката би могла отново да се върне към живот. Тя сигурно веднага би измислила нещо много умно... Ането напрегнато се вгледа в нея, очаквайки чудо ...

Раничката обаче продължи да виси безжизнено на закачалката, така че червеноското момиче скоро се принуди да спусне очи и да потърси някакво по-малко вълшебно решение. Гората на призраците, Гората на призраците... Какво друго беше ѝ останало от вълшебната гора освен играчките?

Тя се плесна по челото. Но разбира се! При последното си посещение господин Лапцев ѝ беше оставил още една малка играчка, последен спомен за гората и нейните обитатели. Къде ли я беше забутала? Тя трескаво започна да претърсва рафтовете. А, ето я, слава богу!

Играчката представляваше миниатюрно подобие на гората, затворено в малко стъклено кълбо. Ането го сграбчи и нетърпеливо го разтърси. Да, всичко е наред: кълбото се изпълни с облак от снежинки, които бавно се заспушаха обратно и започнаха да покриват хълмистата местност. Но... Хей, почакай, тук нещо не е наред! Та това не е Гората на призраците! Или не съвсем... Да, сега вече се вижда по-добре: това наистина е гората, но някак странно променена, подредена и разделена на големи правоъгълници като добре устроен парк. Добре,

че все още могат да се различат познатите ѝ места, инак сигурно би помислила, че става дума за някоя друга гора.

Странно, какво може да означава това? Дали там се е случило нещо необичайно или просто играчката се е повредила? Ането се опита да разгледа по-добре миниатюрния пейзаж, но детайлите бяха толкова дребни, че даже и нейните остри очи не успяваха да различат нищо особено. Тя бръкна в чекмеджето на масата си, извади голяма лупа и започна методично да разглежда съдържанието на стъклената топка.

Това което откри, направо я потресе. Не само че гората беше подредена и прекроена наново, в нея бяха се появили и множество нови постройките, които тя никога преди не беше виждала. На много места се виждаха причудливи куполи с най-различни форми: матово проблясващи сфери, лъскави пирамиди, кули, построени спираловидно по подобие на гигантски тирбушони, даже един странен замък, издигнат на остров по средата на реката ... Цялата местност беше опасана от широки и удобни пътища, по реката се движеха корабчета, а недалеч от водопада беше построена юзина, очевидно за производство на електричество. Но всички тия чудесии сигурно не биха стреснали Ането чак толкова, ако не беше огромният дисплей, който тя откри недалеч от реката. На него ясно се виждаше дебелия физиономия на Хайно, а над нея с големи светещи букви бе написано:

Добре дошли в Хайноланд™.

* * *

Червенокоска кръстосваше стаята и трескаво обмисляше какво да прави. Гората на призраците — Хайноланд? Не, не може да бъде, какво означава тази бъркотия? Даже ако всички горски обитатели най-внезапно са изгубили ума си, то поне Нерод Лапцев не би трябвало да допусне такова безобразие! Хайноланд? Как ли не!

— Нещо трябва да направя, нещо трябва да направя! — повтаряше тя и крачеше нервно наоколо — Тази работа не е чиста!

Но какво? Тя се огледа безпомощно. По навик погледът ѝ падна първо върху раничката, която все така висеше на закачалката, опърпана и безжизнена. Ех, ако ...

Не, раничката не може да ѝ помогне, ще трябва да се оправя сама. Тя отново сграбчи стъкленото кълбо и започна да го разтърсва безпомощно.

— Инатиш се ти, но накрая ще омекнеш, знам си аз.

Тя го повдигна до очите си и започна да го разглежда внимателно. Ето тук воденичката на дядо Таралежко, малко по-настрана блатото и поляната с орхидеите... А това, което се движи там в ъгъла е ...

Червенокоска за малко не изтърва кълбото. Отсреща, диво размахала ръце и крака, я гледаше раничката. Ясно се виждаше как устата ѝ се отваря и затваря в напразно усилие да извика нещо, но до Ането не достигаше нито звук. Малкото момиче вече се чудеше дали не сънува. С крайчеца на едното си око добре виждаше висящата на закачалката неподвижна раничка, докато другото око — онова, което гледаше през сферата —, ѝ показваше една съвсем друга раничка, жива, та даже бясна от усилието да каже нещо, което Ането не може да разбере.

Тя сне кълбото надолу и погледна отново. Няма съмнение, сега раничката е неподвижна. Така, а сега да опитаме отново да погледнем през него. Я гледай! Раничката е жива, мята се насам-натам и се опитва да каже нещо.

— Раничке — обади се Ането с пресипнал от вълнение глас — Чува ли ме?

Изкривеното отражение в кълбото трескаво закима с глава. Ушите на Ането забучаха и коленете ѝ се разтрепериха.

— Ти какво, през цялото време ли беше жива?

Нова поредица от бесни движения. „Да, да, да“ — крещеше всяка частица от малкото телце на раничката.

Ането захвърли стъкленото кълбо на леглото, спусна се към приятелката си и я прегърна. Това обаче само я накара да се почувства малко странно, защото глупавото усещане, че прегръща една стара проскубана раничка не я напускаше даже и след като знаеше, че всъщност тя е жива. Беше ѝ нужно нещо повече от видяното, за да повярва в магията. Без истински разговор всичко това приличаше на някакъв глупав, детински театър ...

— Почакай, първо трябва да поговорим. Имам толкова неща да те питам.

Тя отново взе сферата, постави я пред очите си и каза:

— Значи така. Аз ще задавам въпроси, а ти ще ми отговаряш с „Да“ или „Не“. Май че това е единственото, което можем да направим в момента. Съгласна ли си?

Раничката закима бързо.

— Добре. Първо, искам да те попитам дали знаеш кой открадна играчките.

Отговорът беше „Да“.

— Хайно ли беше?

Тоя път раничката се поколеба малко, после нерешително поклати глава.

— Не разбрах много точно. Ако не е бил Хайно, то кой тогава? А, почакай! Да не би да са били паяците?

Раничката заподскача от възбуда. „Да, да, да.“

— По-полека, по-полека, ще вземеш да си скъсаш нещо. Значи така, сега вече поне знаем с кого си имаме работа. Не разбирам как е успял да ги прехвърли тук, но в момента това не е чак толкова важно. Имаш ли представа какво се е случило с гората?

Раничката я изгледа учудено и сви рамене. „Не разбирам.“

— Аха, значи още не си виждала какво става вътре в кълбото. Ето, хвърли му един поглед, но внимавай да не паднеш от закачалката. Гледката едва ли ще ти хареса, предупреждавам те.

Ането протегна сферата и я постави пред муцунката на раничката.

— Е, какво ще кажеш?

Физиономията на раничката се изпълни с такъв ужас, че нямаше нужда от никакви обяснения.

— Да ти кажа честно, и на мен ми се подвиват коленете като помисля какво ли може да е станало. Хайноланд... Хубаво именце, а? ... Между другото, имаш ли представа какъв беше тоя глас вчера?

Раничката поклати глава отрицателно.

— Добре, за това ще мислим по-късно. Но тая промяна в гората никак не ми харесва. Ако можехме някак да разберем какво точно се е случило ...

Раничката размаха ръце и крака, сякаш се канеше да скача в празното. Ането я погледна изненадано.

— Какво, да не би да искаш да кажеш, че трябва отново да се върнем там? ... Хей, хей, ама ти сериозно ли? ... Хм, всъщност идеята никак не е лоша. И без това отдавна ми се искаше да го направя. Но как? Имаш ли някаква представа?

Раничката посочи към стъкленото кълбо, после замахна с лапа, сякаш държеше чук.

— Ама че съм глупава! — възкликна Ането — Такава проста идея, а да не се сетя сама! Хей, добре, че отново можем да си говорим. Понякога направо се чудя как преди съм се оправяла без теб.

Тя преметна раничката през рамо и затърси с очи големия чук. Сърцето и тупаше припряно, къде от радост, къде от страх. Задаваха се нови приключения.

Глава втора: Пари убивам магия

— Не може да бъде! Не може да бъде! — повтаряше Ането вяло и за кой ли път удряше с чука върху привидно крехкото стъклено кълбо.

Но нищо не се случваше ...

Тя беше очаквала всичко друго — светкавици, буря, някаква всесилна магия, която да я пренесе във вълшебния свят както това се беше случило преди. Всичко друго, само не и това. При всеки удар чукут отскачаше високо, сякаш отхвърлен от мощна пружина, но кълбото си оставаше здраво и непокътнато. И, което беше най-обидното в цялата работа, магията отказваше да се задейства. Не се появяваше никакъв смерч, който да я сграбчи и засмуче навътре. Колкото и внимателно да се вглеждаше, тя не успяваше да открие ни най-малка промяна в миниатюрната гора, нищо, което да ѝ помогне да разбере къде греша и какво точно трябва да промени, за да задвижи вълшебството. Нищичко. Ни най-малка помощ.

Но какво да прави сега? Тя безсилно разтърси кълбото. Снежните се завъртяха във весел вихър, после се заспуцаха обратно, покривайки гората с лъскаво покривало. Под светлината на слънцето то проблясваше с най-различни цветове, подобно на пъстроцветен килим... Хей, я почакай! Пъстроцветен килим? Откога насам снегът е станал пъстроцветен? Тук май има нещо. Червенокоска отново грабна лупата и се зае внимателно да изследва малките лъскави частици, от които беше съставено снежното покритие.

Това, което откри, направо я поразя. Оказа се, че всяка от снежните частици представляваше нищожно малка, но бляскава монета, направена от нещо лъскаво, което отразяваше светлината във всички цветове на дъгата. „Снегът“, значи, не беше нищо друго освен пари — много, безкрайно много пари, които застилаха цялата гора с непроницаемо, плътно покритие.

Ането приседна от изненада. Гледай ти чудо! Гората на призраците е застлана от пари. И магията отказва да работи. Дали между тия две неща има някаква връзка? Заеквайки от вълнение, тя разказа на раничката за неочакваното си откритие. След дълъг и бавен разговор, в който приятелката ѝ можеше да участва само с жестове, двете се разбраха Червенокоска да продължи изследването на кълбото, като незабавно уведомява раничката за всяко ново откритие.

Окуражена, Ането се зае да разтърсва и разглежда кълбото с удвоена енергия. И резултатите не закъсняха. Първото, което ѝ се удаде да установи, беше, че „снегът“, т. е. парите, се въртяха над гората винаги в една и съща форма, при всяко разтърсване на стъкленото кълбо. Това откритие ѝ отне доста време, тъй като формата се очертаваше ясно само след дълго и упорито разклащане, но в края на краищата тя се убеди напълно. Да, нямаше съмнение — паричната вихрушка се въртеше над гората точно във формата на висока фуния, обърната с тясната част надолу. Или, казано по-точно, това беше точно формата на магическия смерч, който Ането през цялото време се беше опитвала да предизвика, само че паричният смерч очевидно беше всичко друго, но не и магически. Веднага щом кълбото престанеше да се друсва, той започваше да се уталожва и скоро изчезваше, превръщайки се отново в блестящо гладко покритие.

Като чу това, раничката направо полудя от вълнение. Тя дълго и отчаяно размахва лапи, опитвайки се да обясни нещо, което Ането така и не можа да разбере. Цял час се мъчиха, зачервени и изпотени от вълнение, но все нищо не ставаше. Накрая им се наложи да престанат, защото Мама и дума не искаше да чуе за липса на апетит и настояваше Червенокоска незабавно да слезе в кухнята за обяд. Малкото момиче знаеше от опит, че тоя спор не може да се спечели, тъй че накрая се съгласи, набързо излапа супата без дори да забелязва от какво е направена и отново се втурна обратно в стаята си. Продължиха прекъснатия разговор без да губят нито секунда.

— Почакай, почакай — мърмореше Ането и се почесваше от досада — Я повтори отново.

Раничката поднесе пръсти към устата си, сякаш искаше да наплюнчи нещо, после старателно се зае да брой въображаеми хартийки.

— Карти? Карти за игра? Не... А-а-а, пощенски марки? Отново не... Добре де, какво броиш тогава?

Раничката трескаво показва стъкленото кълбо.

— А-а-а, пари ли искаш да кажеш?

У-у-уф! Раничката закима в съгласие и изтри въображаема пот от челото си.

— Добре, значи първата дума е „пари“. Давай сега нататък.

Втората дума им отне още повече време. Бедната раничка размахва сабя, стреля с пистолет, та накрая дори започна да ръси бомби над стаята, докато Ането най-после разбра, че думата е „убивам“. При третата дума и двете бяха вече доста уморени, но след дълги усилия им се удаде да се разберат. Думата беше „магия“.

— Пари, убивам, магия. Брей, днеска май съм особено глупава, все още не мога да разбера какво искаш да кажеш. Чакай да пийна нещо, дано ми се избистри главата. А, така вече се чувствам по-добре. Хе! Я гледай, май наистина

започвам да разбирам. „Парите убиват магията“. Това ли искаш да кажеш?

Макар и капнала от умора, раничката се разтреса от радост. Най-после бяха се разбрали!

— Аха, сега вече започвам да разбирам... Хей, почакай, хрумна ми нещо ново. Я да ударим отново кълбото, но да гледаме по-внимателно вътре. Имам чувството, че може и да открием нещо интересно.

Гледайки съвсем отблизо, Ането замахна с чука и прасна кълбото. Резултатът надмина всичките ѝ очаквания. Само за няколко секунди пред очите ѝ се разигра истинска драма. Откъм средата на гората се надигна малко облаче, бързо се сгъсти и започна да се върти, постепенно превръщайки се в познатия ѝ вълшебен смерч. Преди обаче да е успяло да се разгърне и укрепне, върху него се нахвърли много поголемият паричен смерч, обхвана го в хищна прегръдка и го задуши, без да му даде възможност да излезе извън кълбото. Червенокоска побледня от гняв.

— Такава била работата значи! — изсъска тя, като стискаше юмручета. — Ето защо не работи магията. А ние блъскаме ли, блъскаме тук като идиоти. Почакай ти, скоро ще видим кой колко струва. И пострашни неща от тебе сме виждали, ти какво си мислиш?

Но, разбира се, да се заканва беше много по-лесно отколкото наистина да промени нещо. Колкото и да се напъваше, тя не успя да намери никакво решение и прекара остатъка от деня в безсилно стискане на юмруци. Едва на следващия ден, когато полека-лека се успокои и се зае с методично изследване на кълбото, в главата ѝ започна да се оформя едно подозрение.

Работата беше там, че малките блестящи монети, макар и на пръв поглед разпилени напълно хаотично, всъщност като че се подчиняваха на някакви правила при движението си. Или по-точно, те застилаха само определени места от миниатюрната гора, като упорито избягваха едно тъгълче, сякаш отблъсквани от невидима сила. Скоро Ането се убеди напълно — околността на призрачната къща, блатото, поляната с орхидеите, изобщо, всички познати ѝ места, оставаха винаги непокрити, макар и никак да не беше ясно защо.

Помогна ѝ отново лупата. След дълго и търпеливо наблюдение тя най-после успя да открие причината за странното поведение на па-

ричните „снежинки“: при всяко докосване до тази част от играта те изчезваха без следа, сякаш се топяха като истински сняг.

— А-ха — промърмори Ането — Тоя път май ви спипах натясно. Раничке, гледай какво открийх.

Тя набързо разказа за последното си откритие. Беше ужасно възбудена. А и как ли не? По всичко изглеждаше, че най-последно е намерила решение на проблема.

— Всичко е много просто, разбираш ли? — шепнеше Червенокоска разпалено — Когато разтърся кълбото с всички сили, някои от златните пращинки все пак попадат върху нашите поляни и изчезват. А това означава, че след достатъчно дълго разтърсване те рано или късно ще намалееят. Искам да кажа, ще намалееят толкова, че вече няма да могат да сковават магията.

Раничката се почесваше замислено. Май не можеше да разбере съвсем добре мисълта на приятелката си. Все пак тя се съгласи и Червенокоска се зае усърдно да разтърсва стъкленото кълбо. Изминаха часове преди да се забележи, че усилията ѝ имат някакъв ефект, но накрая все пак започна да става ясно, че са на прав път. Малкият вълшебен смерч започна видимо да събира сили и наедрява, докато паричният му събрат полека-лека губеше мощ и хватката му вече нямаше предишното въздействие. Най-последно дойде и момента, в който Ането избърса потта от челото си, метна раничката на гърба си и, задъхана от усилената работа, изръмжа:

— Малко остава. Дръж се здраво, че скоро ни очаква полет.

Действително, лъскавите пращинки в кълбото бяха вече толкова намалели, че силата им беше изчезнала почти напълно. Очевидно моментът, в който вълшебният смерч щеше да се задейства, нямаше да се забави дълго.

Така и стана. Когато Ането за пореден път удари кълбото с чука, малкото облаче вътре изведнъж започна да расте с невероятна бързина. Не бяха успели даже да се уплашат, когато фунията на смерча вече се появи пред тях и започна бавно да ги поглъща, точно както това беше станало първия път.

— Най-последно! — изкрещя Червенокоска ликуващо, но за повече думи не ѝ остана време: пред очите ѝ причерня, обхвана я немощ и само след миг тя полетя с главата надолу в празното ...

Глава трета: Паркът

Ането лежеше на земята и бавно се съвземаше. Беше паднала не така удачно както първия път и сега пред очите ѝ се въртяха едри яркожълти звезди. Раничката, която не беше пострадала ни най-малко, подскачаше от радост: очевидно беше безкрайно щастлива, че отново може да се движи и говори свободно. Най-последно Ането посъбра душа и успя да приседне, като се оглеждаше наоколо с премрежени от болка очи.

Гледката обаче скоро я накара да забрави болките. Макар и да беше ясно, че във вълшебния свят са настъпили сериозни промени, тя едва сега започна да разбира, че от старата Гора на призраците не е останало почти нищо ...

Намираха се на остров по средата на реката, която на това място се беше разляла нашироко, почти като езеро. От всички страни я заобикаляше огромен, добре благоустроен парк с фризиранни зелени поляни, широки алеи и множество сгради с най-причудливи форми. Навсякъде се виждаха малки магазинчета за сувенири, стрелбища, кокетни беседки, детски въртележки с дървени кончета и колички, машини за измерване на силата и какво ли не още... Но най-голямата разлика в сравнение с предишната мрачна и пуста гора беше, че сега тук направо гъмжеше от посетители. Хора, животни и растения щъкаха наоколо без да се смуцават ни най-малко от взаимното си присъствие. Пуфтейки от жегата, бавно се разхождаха големи семейства дивни прасета, татковците и майките лъснали от пот, вечно загрижени да не изгубят някое от малките си прасенца в хубави раирани костюмчета. Огромни палми в саксии, високомерни и превзети, щракаха със скъпи камери и по всякакъв начин се опитваха да покажат колко много презират тълпата, която щъкаше из краката им. Цели ята гъски, шумни като вестникопродавци, току прехвъркваха наоколо и, вечно любопитни, изпъваха шии да не би да пропуснат нещо интересно. Мал-

ки катерички, скокливи като пружинки, непрекъснато се заливаха от смях и не пропускаха случай да се оплезят на надменните палми. Хопала! Една от малките скокливки се препъгна в краката на седящото Ане и се отърколи в тревата като топка.

— Извинете, извинете ... — запелтечи катеричката, като неумело се опитваше да направи реверанс — Не ви забелязах, извинете. Много съжалявам.

Рунтавелката разглеждаше Ането, зяпнала от удивление. После лицето ѝ изведнъж застина от ужас, тя подскочи и се втурна да бяга, като крещеше с цяло гърло:

— По-о-о-мощ, мамо! Злата магьосница! По-о-омо-о-ощ!

Ането слисано гледеше подире ѝ. Какво означава това? С какво беше успяла така да изплаши катеричката, та нали дори не беше я докоснала? Объркана и озадачена, тя вече се канеше да продължи по-нататък, когато палавницата изведнъж се появи отново, тоя път придружена от родителите си.

— Ето я! Жива-живеничка, нали ви казах. С очите си я видях, не си измислям!

— Ама че си глупаче, изкара ми ума! — започна да се кара майката-катерица — Това е само артистка, която работи тук в парка. Забрави ли, че преди малко срещнахме и летящия часовник Чарко? И че крилата му бяха от пластмаса. Това е Хайноланд, детенце, тук са събрани закуп всички злодеи от историята, но не наистина, а само на ужким, за да забавляват децата. Като се разходим по-нататък сигурно ще срещнем и останалите членове на бандата — Бу летящите уши, Въз мухата ...

— Въз мухата — поправи я таткото, който досега само мълчаливо бе наблюдавал отстрана.

— Удивителна прилика, госпожице, наистина удивителна — обърна се той към Ането, като я разглеждаше с плахо възхищение — Аз идвам в Хайноланд не за пръв път и вече съм срещал доста от колегите ви, но, да си призная, такава прилика още не бях виждал. Ако не бяхме тук, сигурно и аз бих се уплашил, хе, хе... Имате ли нещо против да си направим снимка заедно с вас? Искам да я покажа на съседите като се върнем в къщи, иначе никой няма да ми повярва. Удивителна прилика, честна дума.

— Но да, разбира се — промърмори Ането объркано — Щом настоявате, моля ...

Катеричките бързешком се наредиха около нея, а една друга рунтавелка защрака с лъскав фотоапарат. Не беше изминала и минута, а наоколо вече се събра голяма тълпа любопитни. Всички ахкаха и сочеха към Ането. Нареди се цяла опашка от желаещи за снимки, от всички страни се запротяха бележници с молби за автографи. Червенокоска съвсем се обърка. Изобщо не разбираше за какво става дума. Най-после успя да се измъкне, но едва след като излъга, че има спешна работа. Сподиряна от любопитни погледи, тя се мушна в първата по-закътана алея и побърза да се отдалечи колкото се може повече.

— Какво беше това? Раничке, ти успя ли да разбереш нещо? Защо всички се налепиха по мене? Откъде ме познават?

— Хм, имам чувството, че те вземат за някой друг. Не чу ли как малкото пишеше за някаква зла магьосница? А таткото пък бърбореше за голяма прилика. Изглежда, че много приличаш на някого, от когото тук всички се страхуват.

— Добре, но какво означават тия странни приказки? Ти чу ли го: „злодеи“, „членове на бандата“? Да не би нашите приятели да са замесени в нещо лошо?

— Хе! Чарко и злодейства... По-скоро ще повярвам, че слон може да ходи по въже — засмя се раничката — Не, това никак не ми се вярва. Зад тази работа се крие нещо друго, но не мога да разбера какво.

— На всяка цена ще трябва да узнаем нещо повече за тоя парк. Но как можем да поразпитаме без да се издадем, имаш ли някаква идея?

— Няма нужда да разпитваме, по пътя насам видях един информационен щанд. Там сигурно ще разберем поне най-важното.

— Отлична идея. Хайде, на работа, че не ми се иска да ме спипат още веднъж неподготвена.

Щандът, който раничката беше споменала, представляваше нещо като висока еднокрака масичка, само че вместо плот отгоре се намираще голям плосък монитор. До него се виждаше лилава телефонна слушалка.

— Хм, дали ще можем да се оправим с тая машинария? — каза раничката колебливо — Още не мога да забравя първата ни среща с Хайномата. Да не би и тук да ни очаква някоя изненада?

Ането неволно се почеса отзад. Хайноматът — машината, която фирмата на Хайно бе поставила при голямото блато, за да събира пари — здравата беше я натупала когато се опитаха да я надхитрят. Тя с усилие потисна безпокойството си.

— Щем, не щем, трябва да опитаме. Тук поне пари не искат, доколкото виждам. Да се надяваме, че тази машина е по-малко зловна от Хайномата.

Те се приближиха до щанда и започнаха да го разглеждат предпазливо, макар че там нямаше кой знае колко за гледане. В горната част на монитора беше написано „Информационна система Хайноланд™“, а под него се виждаше стилизираната фигурка на ухилено бобърче, което държеше над главата си плакат с надпис „Старт“.

— Мечка страх, мен не страх — измърмори Ането и докосна екрана на мястото, където се виждаше фигурката. Тозчас картината се промени. Сега отсреща ги гледаше дебела бобърка, която се усмихваше мазно.

— Добре дошли във вълшебния свят на Хайноланд, мили деца и родители! — започна тя да говори с тържествен, приповдигнат тон — Тук, в този огромен парк, вие ще имате възможността сами да преживеете някои от най-страшните приключения и битки, които господин Хайно трябваше да води през времето на великата борба. Но не се страхувайте! Чудовищата, тяхната господарка, както и всички нейни помощници отдавна вече са победени и се намират на сигурно място. Тук ви очакват истински вълнуващи моменти, но вие се намирате

в пълна безопасност. Хайноланд е най-сигурното място в цялата Гора на призраците!

Ането гледаше със зяпнала уста. Какво означават тия глупости? Какви победени чудовища, каква господарка? В главата ѝ започваше да се оформя едно ужасно подозрение.

— Моля, чувствайте се като у дома си — продължаваше да говори дебелата бобърка — Ако се нуждаете от помощ, винаги можете да използвате тази информационна система или да се обърнете към някого от служителите на парка. Хайноланд е огромен, но добре подреден. Където и да се намирате, винаги ще намерите множество указатели, които ще ви помогнат да намерите пътя към мястото, което търсите. А сега, желая ви приятно прекарване. Довиждане, и не се колебайте да ме повикате отново, ако ви потрябвам!

Сега на екрана се появи цветна карта на парка. Някъде по средата ѝ просветваше червена стрелка, над която беше написано: „Вие се намирате тук“. Дебелата бобърка се усмихваше от малък прозорец в горния десен ъгъл.

— Както виждате, да се намери пътя в нашия парк е детска игра — започна тя да обяснява — Развлекателният парк „Хайноланд“ е разделен на пет тематични области, които ние тук наричаме „светове“. В момента вие се намирате в централната част на парка, която принадлежи към „Света на призрачната опера“. От тук водят директни пътища до всеки от останалите светове. Недалеч от вас, ето тук — на това място тя се наведе извън прозореца си и почука на едно място по картата, което беше много близо до червената стрелка — се намира централният шоу-театър в Хайноланд. Всеки ден точно в петнадесет часа в него се представя шоуто „Великата борба“. Не го пропускайте! Това е най-вълнуващата част от нашата програма. Чрез него вие ще можете да преживеете част от историята. И, разбира се, отново да се убедите, че без неизмеримата смелост и подвизите на господин Хайно, всички ние сега щяхме да бъдем под властта на страшни, жестоки чудовища... Но, да се върнем отново към нашия план. Най-горе в ляво на картата се намира първият от световите, наречен „Дино-свят“. В него се намират атракциите, свързани с историята на страшния динозавър, едно от петте чудовища, победени от господин Хайно. Вдясно до него се намира вторият свят, наречен „Свят на призрачния цирк“, където се намират атракциите, представящи борбата с безносия клоун ...

Тук Ането не можа да се сдържи и с все сила прасна с юмрук по монитора. Нещо вътре присветна и изпращя, образът изчезна.

— Какво правиш, полудя ли? — извика раничката уплашено — Ами ако ни видят? Какво, да ни арестуват ли искаш? Бързо да изчезваме оттук преди някой да ни е спипал!

Ането смучеше натъртения си юмрук и май хич нямаше намерение да бяга. От очите ѝ хвърчаха искри.

— Сега вече всичко е ясно! Разбираш ли какво са направили тези мошеници? Те са обърнали цялата история с главата надолу и са на-

карали всички да повярват, че ние сме чудовища, а те са герои! И че Хайно ни е победил, при това в някаква „велика борба“. По дяволите, всичко друго бях очаквала, само не и това! Негодници, мошеници, лъжци!

— Добре, добре, после ще говорим. Хайде, да изчезваме оттук преди да са ни хванали! — повтори раничката, докато я дърпаше настрана — Така или иначе сега не можем да направим нищо. Хайде де, престани да се дърпаш! Или искаш Хайно да те набута в кафез?

— Уважаеми дами и господа — стресна ги мощен глас, който идваше от невидими високоговорители някъде наблизо — Напомняме ви, че само след десет минути в главния шоу-театър на парка започва програмата „Великата борба“. Не пропускайте това великолепно зрелище! Моля, побързайте!

Двете приятелки се спогледаха въпросително. Дали да опитат? А защо пък не? В края на краищата, може би там ще узнаят нещо ново за парка. Не се колебаха дълго. Както обикновено, Ането взе раничката на гръб и забърза към сградата на шоу-театъра.

— Хей, Ане, я погледни там — обади се раничката изотзад.

— Къде?

— Ето там, магазинчето за сувенири. Виждаш ли какво продават?

Червенокоска се вгледа във витрината и...зяпна. От огромен плакат насреща я гледаше собственото ѝ лице, разкривено в грозна, заплашителна гримаса. Цялата витрина беше пълна с най-различни книги, плюшени играчки, чанти, фланелки, пластмасови чаши и чинии, писалки, плажни дюшеци, детски играчки, какво ли не още... И върху всички предмети, от първия до последния, беше нарисувано нейното лице — къде по-малко, къде повече страшно. Тя така се изненада, че напълно забрави накъде бяха тръгнали и, ако раничката не беше я подканила, сигурно щеше да гледа пъстрата витрина до вечерта. Все пак през цялото време тя сърдито сумтеше и се цупеше. Най-после не издържа, спря и, като се почесваше смутено, попита раничката:

— Хм, исках да те попитам нещо ...

— Какво?

— Първо ще трябва да обещаеш, че няма да ми се присмиваш.

— Да ти се присмивам ли? Че кога съм го правила? — попита я раничката с най-невинен тон.

Ането я погледна недоверчиво, после се престраши и каза:

— Наистина ли... Наистина ли съм толкова грозна? Като на тия портрети, искам да кажа. Това там беше не малко момиче, ами чудовище, урод някакъв.

— А-а-а, това ли било? — проточи раничката разбиращо — Нищо подобно, изобщо не изглеждаш така.

Червенокоска въздъхна облекчено.

— Искам да кажа, не изглеждаш така докато си спокойна — продължи раничката, като съсредоточено претърсваше джобовете си — Когато се ядосаш, това вече е друга работа.

— Ти какво, подиграваш ли ми се! — ревна Ането обидено — Какво искаш да кажеш?

— Това! — отвърна раничката и постави пред носа на Червенокоска малкото джобно огледалце, което беше измъкнала отнякъде.

Ането погледна и притихна начаса. Отсреща я гледаше точно грозното, изкривено от гняв лице, което беше видяла в магазинчето за сувенири.

Глава четвърта: Великата борба

Пристигнаха тъкмо на време. До началото на шоуто оставаха брени минути, огромната зала вече беше пълна до пръсване. Въпреки това им се удаде да намерят много добри места, почти до самата сцена, тъй като при вида на Ането разпоредителите зяпнаха от удивление и веднага се погрижиха да ги настанят най-отпред. Двете приятелки седнаха и започнаха любопитно да се оглеждат.

Сложна конструкция от извити трибуни се издигаше високо нагоре към стените на залата, образувайки нещо като широка чаена чаша, дъното на която беше сцената. Последните от местата бяха толкова високо, че човек трябваше да гледа право нагоре, за да може да ги види. Самата сцена беше построена във формата на огромна мидена черупка, цялата боядисана в розово, бляскаво искряща под лъчите на стотици прожектори, окачени по стените и тавана на залата. Върху нея се виждаха подредени декори — най-отпред голяма поляна, до нея блатото, после поляната с орхидеите, жилището на госпожа Бухалица и всички останали части от гората, където се бяха разиграли приключенията на Ането и раничката. Скрита в дъното отдясно се кипреше воденичката на дядо Таралежко, а зад нея блестеше реката, направена от нещо прозрачно и лъскаво. Пред сцената, малко под нивото на пода, вече подготвени за изпълнение, седяха музикантите на огромен оркестър — най-големият, който Ането беше виждала през живота си.

— Да видим сега с какво ще ни залъгват — каза тя уж сърдито, но по блесналите ѝ очи можеше да се види, че обстановката доста ѝ харесва — Хм, да си призная, не очаквах, че на сцената всичко ще изглежда толкова красиво. Ще рече човек, че е попаднал в приказка.

Раничката не отговори. Заобиколена от такава огромна тълпа, тя беше започнала да се чувства несигурно и вече се питаше дали ид-